

Братя Грим

Жената на вестносеца

Някога, много отдавна, живял цар. Той имал дъщеря, която била много красива, ала не толкова, колкото била дъщерята на първия му съветник, която се казвала Хана.

Веднъж приятелките на царската дъщеря се препирали коя е по-хубава – тя или дъщерята на съветника. Препирали се дълго и накрая пак решили, че Хана е по-хубава. Като чула това, принцесата отишла при баща си и рекла през сълзи:

– Приятелките ми казват, че Хана е по-хубава от мен, и аз умирам от срам.

Царят се ядосал и заповядал да извикат първия му съветник.

– Твоята дъщеря е посрамила принцесата пред нейните приятелки. Ще заповядам да ѝ отсекаат главата.

Съветникът паднал на колене и започнал да се моли:

– Милост, царю! Не убивай единственото ми чедо! Ще наредя да напусне двореца.

Царят се смилил над клетия съветник, а той заповядал да направят един голям ковчег, напълнил го с храна и вода, сложил вътре злато и скъпоценни камъни, накарал дъщеря си да влезе в него и го отнесъл на пазара.

– Кой ще купи този ковчег за хиляда жълтици? – провикнал се съветникът.

Хората не знаели какво има вътре и си мислели, че е някаква скъпа дреха. Други мислели, че ковчегът е празен или че е пълен с камъни. Всички се опитвали да отгатнат, но никой не смеел да го купи. Тогава от тълпата излязъл един човек, който бил бос, носел овехтели дрехи, а косата му била така пораснала, че не му се виждали очите.

– Десет години съм работил като царски вестоносец – казал той – и имам хиляда жълтици. Ще купя ковчега, пък каквото ще да става. Вятърът ми донесе парите, вятърът ще ги отнесе.

Хората го помислили за луд и не повярвали, че има хиляда жълтици. Блъскали го, удряли го и не му позволявали да се приближи до ковчега. Той обаче извадил една кесия, отброил хиляда жълтици на царския съветник и отнесъл ковчега вкъщи. Когато го отворил и видял красивата Хана, едва не паднал в несвяст. Поживял три дни, любувайки се на красотата ѝ, а на четвъртия ден я сложил пак в ковчега и го изпратил на майка си. Тя живеела в бедна колиба в един голям град и нямала нито пари, за да преживява, нито вести от сина си. Един ден пристигнал някакъв скитник и донесъл ковчега. Старицата го отворила и от него излязла Хана. Тя разказала какво ѝ се е случило и че е станала нейна снаха.

Старицата я харесала и двете заживели заедно.

Колибата обаче била толкова стара, че всеки миг можела да се срути. Тогава Хана решила да построи нова къща. Извикала майстори да я изградят, а самата тя не се срамувала да работи заедно с тях. За няколко дни къщата била готова. Ала докато я строили, единият от майсторите на име Фрим се влюбил в Хана. Когато дошло време тя да се заплати с тях, всички взели парите, само Фрим отказал да ги приеме. Като го попитала защо не иска да вземе парите, той отговорил, че иска да се ожени за нея. Но Хана му казала, че вече е омъжена. Фрим се ядосал и решил да отиде в града, където живеел вестносецът.

– Колко си непочтен! – извикал му той. – Как можа да изпратиш такава жена при майка си?! Тя посрами града ни – построи нова къща и сега води в нея разпътен живот.

Вестносецът се разгневил и тръгнал към града, в който живеела майка му, за да убие Хана. Като пристигнал и видял голямата къща, си рекъл: „Значи Фрим не ме е излъгал“. И без да каже нито дума, хванал клетата Хана, качил я на покрива и така я ритнал, че тя паднала и едва не умряла. За щастие в този момент край къщата минавал прочут лекар. Той вдигнал Хана, отвел я вкъщи и започнал да я лекува. Хана останала при лекаря няколко месеца, докато оздравяла напълно.

Един ден лекарят поискал от Хана да остане при него завинаги. Тя не се съгласила и лекарят казал:

– Искаш или не искаш, ще се ожена за теб!

„По-добре да умра, отколкото да се омъжа за този старец!“ – помислила си Хана и започнала да крои планове как да избяга. Накрая решила да се хвърли в реката, която течела край къщата на лекаря. А реката сякаш се съжалила над нея и тихо я понесла на вълните си.

В това време по реката плавала лодка с трима братя рибари. Когато видели, че по водата се носи тялото на девойка, единият от тях скочил във водата, за да я спаси. Щом видели колко е красива, рибарите започнали да спорят на кого принадлежи. Един градски старейшина, който минавал оттам, чул спора им и ги попитал за какво се препират. Те му казали каква е работата и тогава старейшината рекъл:

– Ще пусна една стрела с моя лък и който от вас успее пръв да ми я донесе, негова ще бъде хубавицата.

Пуснал той стрелата, рибарите хукнали след нея, а той грабнал Хана, качил я на коня си и я завел в къщата си, която била извън града. Там я накарал да се облече с мъжки дрехи и тръгнал с нея към града. После ѝ казал да го почака и отишъл по своя работа. Тогава тя се

шмугнала сред хората и стигнала до площада.

В града имало обичай след смъртта на царя да пускат птица, която наричали „Птицата на щастието“, и да изберат за цар онзи, на чиято глава кацне тя. Случило се така, че царят скоро бил умрял и пуснали „Птицата на щастието“ точно когато Хана, преоблечена с мъжки дрехи, минавала край площада. И ето че тя кацнала на главата ѝ. Така Хана, криейки от всички, че е жена, облечена винаги с мъжки дрехи, започнала да управлява. Направила много промени – пуснала робите и затворниците на свобода, заповядала да бъдат построени красиви сгради и да направят голяма градина в двореца с водоскок в средата.

Веднъж Хана извикала един художник. Преоблякла се като жена и го помолила да ѝ направи портрет в естествена големина.

– Когато го завършиш, занеси го на царя – казала тя на художника.

Той така и сторил. Този път Хана го посрещнала, облечена като цар, похвалила портрета и заповядала да го поставят в градината при водоскока. После наредила на стражите:

– Ако някой, който дойде да пие вода от водоскока, се загледа дълго в портрета, веднага го хванете и го хвърлете в тъмницата.

Още на другия ден стражите хванали един човек, който пил вода и се загледал в портрета. След пет дни те заловили още един човек. Така за един месец в тъмницата имало вече шестима човека. Тогава Хана заповядала да ги доведат при нея един по един. Като довели първия, тя го попитала:

– За какво си затворен в тъмницата?

– Царю – отговорил осъденият, треперещ от страх, – аз съм лекар и бях тръгнал при болен. Цялата ми вина е в това, че пих вода от твоя водоскок.

– Знаеш ли на кого е портретът при водоскока?

– Не, никога през живота си не съм виждал тази красавица. Моля те, пусни ме на свобода! – казал лекарят и паднал на колене.

А Хана си помислила: „Това е лекарят, който ме спаси от смърт“ – и заповядала да го пуснат.

След него стражите довели трима човека.

– За какво сте затворени в тъмницата? – попитала ги Хана.

– Ние сме братя и сме рибари – отвърнал най-старият от тях. – Хвърлиха ни в тъмница, защото пихме вода от твоя водоскок.

– А знаете ли на кого е портретът при водоскока?

– Не, не, никога не сме виждали тази красавица преди – отговорили тримата братя и паднали на колене.

Хана си помислила: „Това са тримата братя, които ме спасиха от смърт“ – и също наредила да ги пуснат.

Третият път довели още един човек.

– За какво си затворен в тъмницата? – попитала го Хана.

– Царю, аз съм градски старейшина в твоето царство. Вината ми е, че пих от твоя водоскок. Друга вина нямам и те моля да ме пуснеш на свобода.

– А знаеш ли на кого е портретът при водоскока? – попитала Хана.

– Не, никога не съм виждал тази красавица – отговорил старейшината и паднал на колене.

Хана заповядала да пуснат и него.

Когато последния път довели четвъртия осъден, Хана попитала гневно:

– Защо си дошъл в нашия град?

– Аз съм вестоносец – отговорил осъденият. – Дойдох тук, за да намеря жена си.

– А знаеш ли на кого е портретът при водоскока?

– Разбира се, че знам! – отговорил смело вестоносецът. – За тази девойка дадох всичко, което успях да спечеля за десет години. Тя стана моя жена и аз ще я търся до смъртта си!

– Как се казваше тя? – попитала Хана.

– Казваше се Хана – отвърнал вестоносецът.

Като чула това, Хана махнала короната, разпиляла косите си и казала:

– Гледай! Това съм аз, твоята жена!

– Скъпа, Хана! – викнал вестоносецът, спуснал се към нея и я притиснал до гърдите си.

Хана му разказала всичко, което ѝ се било случило, а той я помолил да му прости. После вдигнали голяма сватба. Четиридесет дни и четиридесет нощи яли, пили и се веселили. И понеже вестоносецът познал жена си и тъй като желанието ѝ се изпълнило, тя предала престола на мъжа си и той започнал да управлява страната.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки

Превод – Димитър Стоев

Илюстрации – Антония Дончева

Редактор – Петя Дочева

Технически редактор – Иван Додов

Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2521>]